

ತಲೆಮಾರಿನ ಅಂತರ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ದಾಟಿ ಬಹುದೂರ ಬಂದು ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ, ಅವರು ಅಂಬೆಗಾಲು ಇಡುವಾಗ ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯದ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ಆಟಪಾಟಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವಾಗ, ಅವರನ್ನು ತಿದ್ದುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಮಾತು ಹೇಳುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಬಾಲ್ಯದ ದಿನಗಳಿಗೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ತೆರಳುತ್ತೇವೆ. ಅಮ್ಮನೋ ಅಪ್ಪನೋ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿಭಾಯಿಸಿದ್ದರು ಎಂದು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಶೈತಾಳಿಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ - ಮಗ ಪ್ರಣವು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಾಲ್ಯವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನಪಾಗಲು ಶುರುವಾಯಿತು. ಸಂಜೆ ವೇಳೆಗೆ ಅಮ್ಮ ಹೇಗೆ ಹೋಂ ವರ್ಕ್ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಆಟವಾಡಲು ಹೋದಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಅಮ್ಮ ಹೇಗೆ ನಿಗಾ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಓದುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತ ಹೇಗೆ ತನ್ನ ಓದಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ಟೀವಿ ಆಫ್ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಅಲಾರ್ಮ್ ಸೆಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಬಿಗುವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು... ಹೀಗೆ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ಆದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಬಿಗುವು ಯಾಕಿರಬೇಕು? ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯುವ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ್ದು ತಿನ್ನಲಿ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ತಾನು ತಿನ್ನಿಸಿಗಾಗಿ ಆಸೆಪಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಮಗನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಆಸೆಗಳು ಉಳಿದುಬಿಡಬಾರದು ಎಂದು ಅವನು ಕೇಳಿದ ತಿನ್ನಿಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಥವಾ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ತಿನ್ನಿಸು ಮಾಡಲು ಸದಾ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದಿನ

ಕಾಲವನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಇಡುವುದು ಸಹಜವಾದರೂ ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ 'ಜನರೇಷನ್ ಗ್ಯಾಪ್' ಎನ್ನುವ ಪದವೊಂದು ನುಸುಳಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಜನರೇಷನ್ ಗ್ಯಾಪ್ ಎನ್ನುವುದು ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಯಾಸ ಪಡಬೇಕಿತ್ತು. 'ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಜ್ಜಿ ಆಗಾಗ ಗೋಣುತ್ತಲೇ ಬೈದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈಗ ಹಾಗಲ್ಲ.

ಪೋಷಕರ ತಲೆಮಾರಿನ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳ ತಲೆಮಾರಿನ ನಡುವೆ ಸುಮಾರು ಎರಡು ದಶಕಗಳ ಅಂತರವಿರುತ್ತದೆ. ಆಧುನಿಕಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಾಲವು ಅತೀ ವೇಗವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಕೂಡ ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಮೌಲ್ಯಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತ, ಆದ್ಯತೆಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತ ಜೀವನಶೈಲಿಯು ಕೂಡ ತೀವ್ರ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಂತೆ 'ಜನರೇಷನ್ ಗ್ಯಾಪ್' ಎನ್ನುವುದು ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆಯೂ ಈ ಅಂತರ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮ ಅಥವಾ ಅಕ್ಕ-ತಂಗೀರ ನಡುವೆಯೂ ಈ ಅಂತರ ಕಾಣಬಹುದು.

ಕೇವಲ ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎಷ್ಟೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಊಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪುರುಸೊತ್ತು ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ವೇಗವಾದ ಓಟದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ

ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಂದಿನ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ.

ಪುಟಾಣಿ ಮಕ್ಕಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ವಿಧಾನಗಳು, ಅವರನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲು ಇರುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಮನಿಸದೆ, ದೈನಂದಿನ ಜೀವನಶೈಲಿಯ ಕುರಿತೂ ಗಮನ ಹರಿಸುವುದರಿಂದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮಕ್ಕಳ ಸ್ನೇಹಿತರ ವಲಯ, ತರಗತಿ, ಶಿಕ್ಷಕರ ವರ್ಗ ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.

ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆ ಪೋಷಣೆಗೆ ಇಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ಸಮಾಲೋಚನೆ' ಎನ್ನುವುದು ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಆಫೀಸಿಗೆ ತೆರಳುವ ವೃತ್ತಿಪರರಾಗಿದ್ದರೆ, ಇಂತಹ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಮಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಗರ ಜೀವನವಾಗಲೀ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಬದುಕಾಗಲೀ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯ ಚಕ್ರದಿಂದ ಯಾರೂ ಪಾರಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೇ ಮಗುವಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಬಂದಂತಾಗಿದೆ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿದ್ದಾಗ ಖಂಡಿತಾ ಅಂತಹುದನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸುವುದು ಸಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ಕುರಿತು ಇವರೆನು ಹೇಳಬಲ್ಲರು ಎಂಬ ಉದಾಘ ಮಾಡದೇ, ಅದಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಿ ಸಮಯ ಮೀಸಲಿಡಬೇಕು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in